



■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ταρσίζιος ἢ Ταρσίκιος, ὁ Διάκονος ἐν Ρώμῃ¹

† 15η Αὐγούστου 257

*Ἦστραψε Χριστοῦ φωτὶ ὁ Ἀθλοφόρος,
ἐν τῷ σκάμματι ἐχθροῦ αἰσχύνας μεθοδείας.*

Τρισσιπεντάκις Ὑψιμέδωνι ἄειρε, Ταρσίζιος, λίθοις.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ταρσίζιος ἐμαρτύρησε στὴν Ρώμη, σὲ πολλὴ νεαρὰ ἡλικία, τὸν καιρὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Οὐαλεριανοῦ (253–259) καὶ Γαλλιανοῦ. Ἦταν μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Στεφάνου, Ἐπισκόπου Ρώμης, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν Μνήμη τὴν 3η τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ὁ Ταρσίζιος βοηθοῦσε τοὺς Ἱερεῖς στὶς λειτουργικὲς Συνάξεις· γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τὰ Μαρτυρολόγια τὸν ἀναφέρουν ὡς «Ἀκόλουθο», δηλαδὴ ἀκόλουθο-βοηθὸ τῶν Ἱερέων στὸ ἔργο τους.

Τὸ χαρακτηριστικὸ γεγονὸς τοῦ Μαρτυρίου του εἶναι τὸ ἐξῆς: Καθὼς εἶχε ξεσπάσει διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, κάποια ἡμέρα τοῦ 257, ἐμπιστεύθηκαν στὸν Ταρσίζιο τὰ Τίμια Δῶρα, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ στοὺς συλληφθέντας μελλοθανάτους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο στὶς φυλακές.

Στὸν δρόμο ὅμως, τὸν περιεκύκλωσαν εἰδωλολάτρες καὶ τοῦ ἐζήτησαν ἐπίμονα νὰ τοὺς παραδώσῃ αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἐβάσταζε στὸ στήθος του. Ὁ Ταρσίζιος ἀρνήθηκε σθεναρὰ καὶ τότε αὐτοὶ τὸν ἔδειραν μέχρι θανάτου.



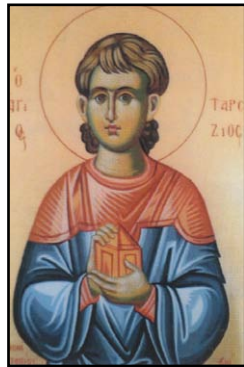
“Όταν όμως έσκυψαν, για να άρπάξουν αυτό, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ὁ Ταρσίζιος, διεπίστωσαν ἔντρομοι, ὅτι τὰ Τίμια Δῶρα εἶχαν ἐξαφανισθῆ θαυματουργικὰ καὶ στὰ χέρια τοῦ νεαροῦ Ἁγίου ἦταν μόνο τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖο τὰ ἐκάλυπτε.

Οἱ Χριστιανοὶ παρέλαβαν ευλαβικὰ τὸ ἅγιο Λεῖψανό Του καὶ μετέφεραν Αὐτὸ στὸ Κοιμητήριο (Κατακόμβη) τοῦ Ἁγίου Καλλίστου (στὴν Ρώμη), ὅπου μέχρι σήμερα δείχνουν τὸ σημεῖο τοῦ Τάφου Του.

Ἀργότερα ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης Δάμασος ἐτοποθέτησε ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

«... Ἐνῶ ὁ Ἅγιος Ταρσίζιος ἔφερε τὰ Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, κάποιος μὲ χέρι βέβηλο ἐπιχείρησε νὰ τὰ μολύνῃ. Ἐκεῖνος ὁμως προτίμησε νὰ δώσῃ τὴν ζωὴ του, παρὰ νὰ δώσῃ τοῖς κυσί... τοὺς θεῖους μαργαρίτες».

Ἡ διήγησις αὐτὴ στηρίζεται στὸ Ρωμαϊκὸ Μαρτυρολόγιο: ACTA SANCTORUM. AUGUSTI TOMUS III².



Ἄπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θεῖας Πίστεως.

Θεῖω ἔρωτι ἐμπεπλησμένος, Δῶρα Τίμια ἐν κόλποις φέρων, τὸ θανεῖν ὑπὲρ Τούτων αἰρούμενος, καὶ ἀνόμοις μὴ προδῶσας τὸν Κύριον, ἀνεδείχθης Μαρτύρων τὸ καύχημα ὃ Ταρσίζιε, τῆς Ρώμης τὸ βλάστημα, καὶ νέων παίδων χριστιανῶν ἀγαλλίαμα, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἄπολυτίκιον³.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σὺν ἄλλοις Μάρτυσι, Ρώμης καυχῆμασι, καὶ τὸν Ταρσίζιον, ἀνευφημήσωμεν, τὸν μεταδίδοντα πιστοῖς, τὰ Ἄχραντα Μυστήρια: Ὅν ἐλιθοβόλησαν, παρανόμως μισόχριστοι, ἐπεὶ ὠμολόγησεν, ἀληθῆ τὸν Παντάνακτα, Θεὸν εἶναι πρὸς τοῦτον βοῶντες· Χαῖρε Κυρίου Παιδομάρτυς.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

➔

1. Χρίστου Δ. Τσολακίδη, Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα, Φεβρουάριος 2012. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

2. «*Par meritum quicumque legis cognosce duorum,
Quis Damasus rector titulos post praemia reddit.
Iudaicus populus Stephanum meliora monentem
Perculerat saxis, tulerat qui ex hoste tropaeum,
Martyrium primus rapuit levita fidelis.
Tarsicium sanctum Christi sacramenta gerentem
Cum male sana manus premeret vulgare profanis,
Ipse animam potius voluit dimittere caesus
Prodere quam canibus rabidis caelestia membra*».

3. Στίχοι καὶ δεύτερο Ἀπολυτίκιον, βλ. http://akolouthiesorthodox.blogspot.com/2021/01/normal-0-false-false-false-el-x-none-x_28.html.